

Elisa Rossholm

Jag sträcker ut handen mot evigheten

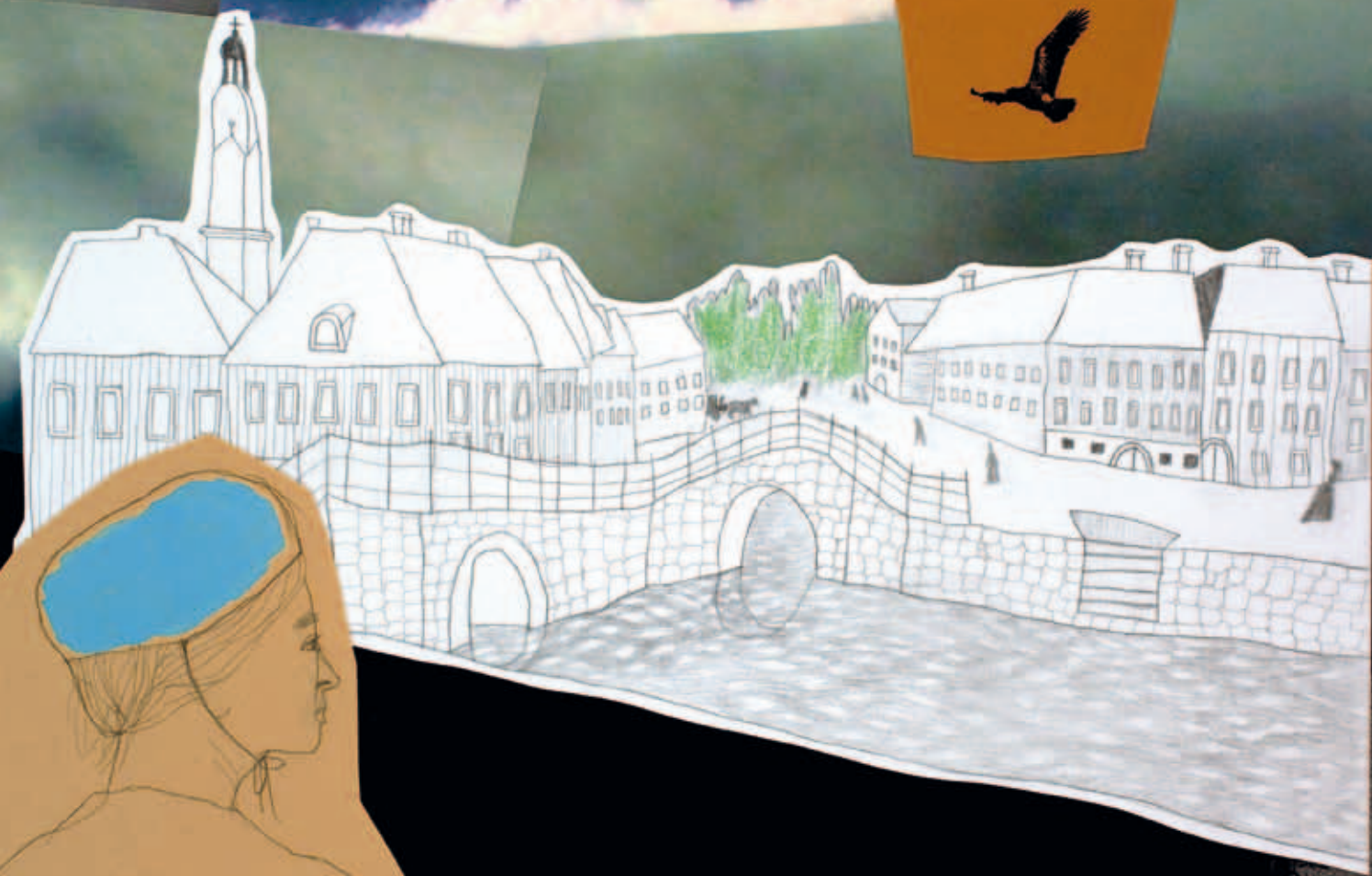
efter Mary Wollstonecrafts

Brev skrivna under en kort vistelse i Sverige, Norge och Danmark

FÖRSTA RESAN

Göteborg är en nätt, glad stad.

En kvinna på resa,

utan något sällskap,

De förnåmas måltider,

tycks,

liksom deras övriga uppträdande,

vara karikatyrrer av de franska.

Ett dagligt bruk av brännvin.

Ett omåttligt intag av kaffe, kryddor och andra dylika saker,

samt en fullkomlig sorglöshet om behagens vård, fördärvar

nästan fullständigt deras tänder.

En oskön kontrast mot

de

rubinröda

läpparna.

Tjänstefolkets situation,
och speciellt kvinnornas,

visar hur långt svenskarna

är ifrån att förstå innebörden

av en förnuftig jämlikhet.

En man har rätt att slå en annan man bara för att han ger honom lön.

Samtidigt hävdar männen sin stolthet

genom att förtrycka kvinnorna.

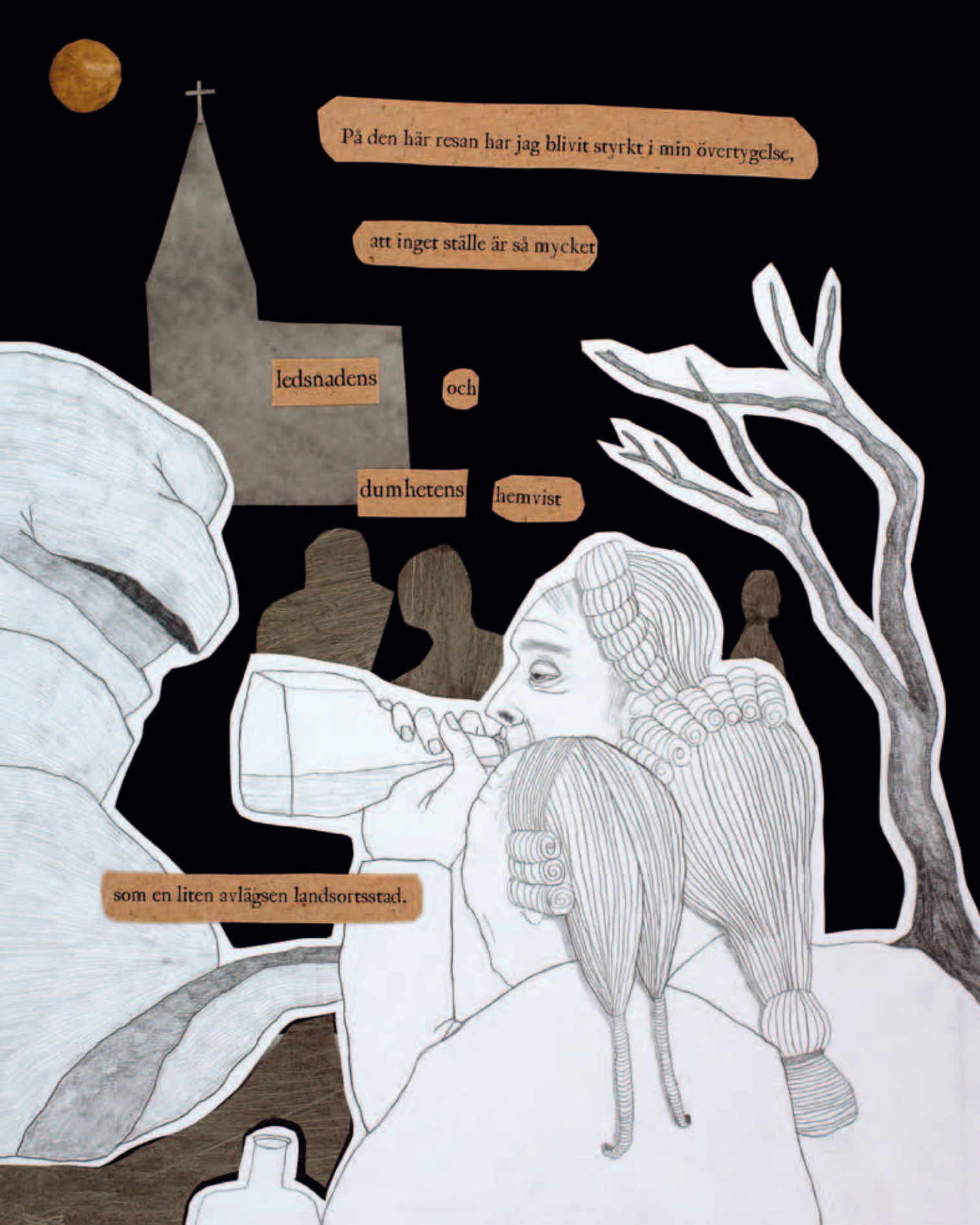
Man har berättat för mig att de arma flickorna

om vintern måste tvätta i det kalla vattnet,

och trots att deras händer skärs sönder av isen,

får sprickor och blöder så är det ingen av männen

som nedlåter sig till att bära en endaste balja.

På den här resan har jag blivit styrkt i min övertygelse,

att inget ställe är så mycket

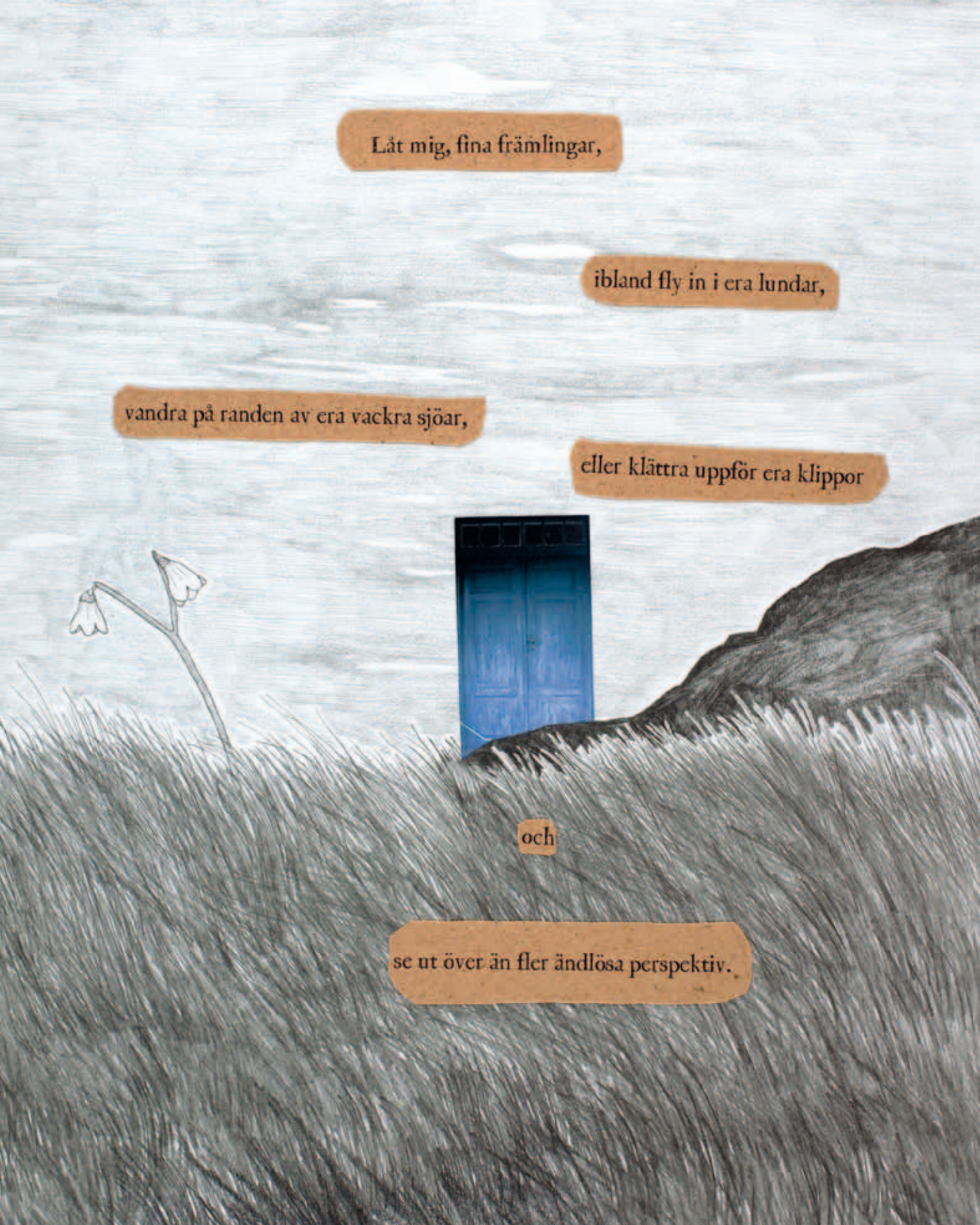
ledsnadens

och

dumhetens

hemvist

som en liten avlägsen landsortsstad.

The background is a surreal landscape. In the foreground, there is a dense field of tall, greyish-brown grass. A blue double door stands upright on a small patch of ground, appearing to be part of the landscape. To the left of the door, there is a thin, light-colored branch with three small, bell-shaped flowers. In the background, there is a body of water with white-capped waves under a pale, overcast sky. Several lines of text are overlaid on the image in light brown, rounded rectangular boxes.

Låt mig, fina främlingar,

ibland fly in i era lundar,

vandra på randen av era vackra sjöar,

eller klättra uppför era klippor

och

se ut över än fler ändlösa perspektiv.